

3. Москалюк В. Договір про сурогатне материнство / В. Москалюк // Нотаріат для Вас. – 2006. – № 12 (86). – С. 69-71.
4. Дронова Ю. А. Что нужно знать о суррогатном материнстве / Дронова Ю. А. – М. : Изд. дом «Городец», 2007. – С. 20-23.
5. Про схвалення Концепції Державної програми “Репродуктивне здоров’я нації на 2006-2015 роки: Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27 квітня 2006 р. № 244-р
6. Сімейний кодекс України : Закон України від 10.01.2002 № 2947-III : [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>
7. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV [Електронний ресурс]// Відомості Верховної Ради України 18.12.2016 – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15>
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Апалькова І. С.

Казімирова Ольга Олегівна

студентка 1-го курсу магістратури

факультету цивільної та господарської юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

ОСОБЛИВОСТІ УСИНОВЛЕННЯ ДІТНИН ІНОЗЕМНИМИ ГРОМАДЯНАМИ ЗГІДНО ІЗ ЗАКОНОДАВСТВОМ УКРАЇНИ

Актуальність обраної мною теми обумовлена тим, що сьогодні інститут усиновлення набуває популярності та міжнародного характеру.

Законодавство України чітко регулює відносини пов’язані з процесом усиновлення, держава дбає, щоб даний процес проводився максимально у її інтересах. До того ж один з основних принципів сімейного права є пріоритет сімейного виховання дитини. Оскільки саме сім’я може забезпечити умови для всебічного розвитку особистості.

Як відомо, на усиновлення дитини, окрім громадян нашої держави, мають іноземці. Процес здійснення усиновлення іноземцями відрізняється від усиновлення громадянами України. Усиновлюють

дітей виключно в судовому порядку, а іноземці реалізують своє право спочатку в консульській установі або дипломатичному представництві за дозволом урядового органу державного управління з усиновлення та захисту прав дитини, а потім звертаються до суду.

Згідно ст. 283 Сімейного кодексу України 2002 року, держава встановлює певні вимоги під час процесу усиновлення іноземцями, а саме:

- 1) переважне право на усиновлення мають:
 - іноземці, які є родичами дитини;
 - громадяни держави, з якими Україна уклала договір про надання допомоги;
 - подружжя;
- 2) іноземці мають право на усиновлення дитини, якщо вона перебуває не менше як 1 рік на обліку в Державному департаменті з усиновлення та захисту прав дитини;
- 3) іноземні громадяни не можуть усиновити дитину віком до одного року;

Законодавство також передбачає і виключення, коли усиновлення може бути здійснене, якщо дитина не перебуває на обліку навіть 1 року в Державному департаменті з усиновлення та захисту прав дитини або, якщо дитина досягла 5 років. Таке усиновлення дозволяється, якщо дитина страждає на хворобу, що передбачена та затверджена Міністерством охорони здоров'я.

На нашу думку, позиція держави правильна, а саме надання пріоритетності національного усиновлення та встановленню вимог у процесі міждержавного усиновлення. Нагода всиновити дитину надається іноземцям лише при неможливості державного усиновлення. Така політика держави підкреслює наміри охороняти інтереси дітей та створювати сприятливі умови для їх повноцінного розвитку та виховання.

Після всиновлення дитини іноземцями здійснюється нагляд за цими сім'ями, а саме за дотриманням прав дітей. Такі повноваження покладаються на відповідні консульства та дипломатичні установи за дорученням Міністерства закордонних справ. Даний нагляд здійснюється до досягнення повноліття дитини.

Однак, як показує практика встановлений порядок нагляду порушується, як і консульствами, так і усиновлювачами. Існує багато випадків, коли іноземці-усиновлювачі не ставлять дітей на облік, а представники дипломатичних та консульських установ не відвідують

їх сім'ї та не спілкуються з дітьми. Саме тому в багатьох звітах відсутні відомості про стосунки дитини з батьками, стан її здоров'я, умови проживання [3].

О. В. Голубанова визначає, що дана проблема потребує негайного вирішення. На її думку, консульські установи та їхні працівники не в змозі ефективно і в повному обсязі виконати свої обов'язки виключно через незначну кількість консульських установ, інколи навіть через відсутність у деяких країнах українських дипломатичних представництв, до того ж через велику кількість усиновлених дітей [2].

Вважаємо, для того, щоб забезпечити безпеку та сприятливі умови для щасливого життя дитини держава повинна надавати право серед іноземців виключно родичам дитини та громадян держав, з якими уклала договір про надання правової допомоги або державам-учасникам Конвенцій про усиновлення.

Лише в такому випадку можна забезпечити дитині безпеку та запобігти викраденню, продажу або торгівлю ними.

Отже, на підставі вище згаданого варто зазначити, що Законодавство України має певні колізії у регулюванні міждержавного усиновлення. Отже, для усунення даних проблем держава повинна в першу чергу укласти договори або цільові угоди з державами, громадяни якої найчастіше проявляють ініціативу на усиновлення дітей (Італією, Ізраїлем, Німеччиною, Францією та США). Чітко сформулювати та конкретизувати порядок нагляду за сім'ями іноземців-усиновлювачів та порядок повернення дитини до України, якщо усиновлювачне виконує обов'язків або ж порушує та не захищає інтереси дитини.

Список використаних джерел

1. Сімейний кодекс України: Закон України від 10 січня 2002 року // Відомості Верховної Ради України України. – 2002. – № 21-22. – Ст. 135.
2. Губанова О.В. Організаційно-правове регулювання усновлення в Україні : автореф. дис. ... кан. юрид. наук : 12. 00. 07 / О.В. Губанова. – К., 2011. – 20 с.
3. Погорецька Н. В. Міжнародне усиновлення: проблемні питання / Н. В. Погорецька // Форум права. – 2011. – № 3. – С. 612–617 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-3/11pnrucpp.pdf>
Науковий керівник: к.ю.н., доцент Волкова Н. В.